

De truc is om te wachten totdat je prooi zich bukt om iets uit haar tas te pakken. Een beweging van prehistorische origine, die ze vroeger of later wel moeten maken wanneer ze hun rouge bijwerken, hun neus snuiten, Ventolin tegen de astma nemen of een sigaret opsteken, en daar is het roofdier, weggedoken in de schaduw, loerend op de roze string die boven de Diesel-spijkerbroek uitkomt ... Ze voelen zich kwetsbaar en naakt als een man naast hen neerknielt; de belachelijkheid van de aapachtige houding schept een gevoel van verbondenheid. Met de voeten uit elkaar en een blootliggende bilspleet sta je minder sterk; je houdt elkaar scherp in de gaten. Je zou het baviaanse verbroedering kunnen noemen.

Mijn aanspreektechniek bestond eruit dat ik zonder toestemming te vragen een eerste polaroid nam. Gewoonlijk protesteerden ze: wie dacht die indringer, die loser, die freak wel dat hij was, en dan legde ik met mijn Franse accent uit hoe ik heette, wat voor werk ik deed, dat ik op zoek was naar het summum van schoonheid. Heette ze Tatjana, Anja of Olena? Had ze weleens van de *Russian Fashion Week* gehoord? Wilde ze een headshot van zichzelf zien, o, kijk, hij is al ontwikkeld? Wat zou ze ervan zeggen om een mass market-icoon te worden? Soms was het beter als er bij het eerste contact niets werd gezegd. Waarom? Omdat de consumenten die de plaatjes te zien krijgen ons ook niet konden horen. Ik mocht graag naar ze kijken alsof ze al op een bushokje hingen. Als je de prooi in je greep had, moest je de tijd weten te nemen, als een verliefde gier, je moest een paar meter van haar af gaan zitten om haar te doorgronden. Waarom droegen ze allemaal hetzelfde parfum (Chance van Chanel)? Was het gebit gezond of zouden er keramische tandfacetten ingezet moeten worden? Was de kleur van het haar echt of zat er super-

marktverf op? Hingen er hairextensions aan die van de schedels van Indiase bedelaressen uit Bangalore waren afgeschoren? Zaten er synthetische, amandelvormige nepnagels aan stompe vingers om ze langer te maken? Was ze al rondborstig genoeg of zouden er ergonomische protheses van 295 kubieke centimeter geïmplanteerd moeten worden? Waren de benen lang genoeg of werden er bij het neerknielen plateauzolen zichtbaar? Was hun kont triest, plat of uitgezakt zodat er een gluteoplastie (implantatie met cohesieve siliconen) of een phatidylcholine-injectie aan te pas moesten komen om het vet rond het middel plaatselijk te laten oplossen? Had ze een arendsneus die we in Photoshop zouden moeten bijschaven? Was de gezichtshuid gezond of overdekt met camouflagestift en gebruind met uv-licht? Had ze een rib laten weghalen? Was ze geschikter voor foto's of voor mode-shows – met andere woorden: was haar gedrag in overeenstemming met haar gezicht? Hoe liep ze? Hoe ademde ze? Had ik zin om haar te kussen (een goed teken), met haar te trouwen (nog betere handel) of in haar hals te bijten (direct een exclusief contract aanbieden)?

Tegenwoordig zijn op het eerste gezicht alle vrouwen mooi, want ze weten allemaal hoe ze hun tekortkomingen moeten verbergen. Het is ons werk om verder te kijken dan de gekleurde lenzen, de valse wimpers, de overdadige blush, de afkledende zwarte jurkjes, de figuurcorrigerende step-ins, de Newton-tartende Wonderbra's (Isaac, niet Helmut), de liposucties, de rinoplastiek en het hyaluronan dat ze vanaf hun zestiende in hun lippen laten spuiten. Om ons te misleiden beschikken ze over een heel arsenaal aan trucs om goed voor de dag te komen: het beroep van scout bestaat uit het onderscheiden van het topproduct van de draak in vermomming. Vergissingen zijn niet toegestaan. Op je bek gaan kost veel geld: vliegtickets, de huur van de appartementen in Parijs, de productie van de comp cards, de kratten champagne en de drugs, nog los van het feit dat we onze bookers niet met werk gaan overladen om de Na-

tasja in kwestie een jaar later weer terug naar haar ouderlijke toendra te moeten sturen, depressief, verslaafd en afgeleefd. Het moge duidelijk zijn dat we wel iets beters te doen hebben dan de babysitter uithangen van de toekomstige lapdancers van Jekaterinenburg of Kaliningrad. De toppers van de modellenbureaus (David Kane van Reservoir Tops, Jean-François Blondel van Melody, John Vegas en Bertrand Folly van Aristo, Andrei Krapotkin van Starsystem, Xavier Antoine van Marylou en de jongens van Lumière uit São Paulo) kunnen je in tien seconden de maten van een onbekende geven. Dat was ook mijn nachtelijke lievelingsspelletje geworden: meisjes aanspreken en hun die drie beslissende getallen toewerpen. ‘Let me guess: 85-59-81?’ (Af en toe maakte ik de cijfers wat mooier om aardig te doen: ‘One meter seventy-eight? Forty-nine kilos?’) Buiten gierde de blizzard; de rode tegelvloer van de toiletten van de First was getooid met het logo van Trussardi; voor Café Vogue stonden drie huurrijtuigen rillend in de sneeuw te wachten om me voor tweehonderd roebel stomdronken naar de Galleria te brengen. Af en toe trilde ik mee op het ritme van dit feeërieke decor; de witheid gaf alles wat je zag een wonderlijk aura, en een ogenblik lang leek de wereld te kloppen.

Je moest de meisjes vinden voordat ze op een oliemagnaat of bankier stuitten, want dan waren ze verpest. Dan wilden ze niet meer werken, kregen ze meteen een flatje en een autootje. Nee, pope, ik zeg niet dat die mukkels hoeren waren, het waren gewoon arme sloebbers die gebruikmaakten van het enige wapen waarover ze beschikten. In Moskou moest je snel je slag slaan; je moest ze op steeds jongere leeftijd te pakken krijgen, voordat Peter Listerman een diamant in hun mond legde. Kent u die niet? Da’s een Israëliër met een olympisch zwembad en een skibaan in zijn datsja. Hij is niet gemakkelijk te weerstaan, ze vallen als een blok voor hem, stuk voor stuk! En daarna willen ze geen foto’s meer laten maken voor minder dan honderdduizend euro per uur. Neem Anna Kuznetsova bijvoorbeeld, de ster

van Avant Agency, ontdekt in het dorpje Medvetsevo. Ze is nog maar zeventien en nu al buiten bereik! En sinds die fotoshoot door David Sims, afgelopen maand, is Tanja Dzagileva klaar voor de aanval ... Ja, vader, ik had me in de zwanenorlog gestort. Ik herinner me dat de meeste scouts die ik tegenkwam altijd meteen de leeftijd van hun vriendinnetjes noemden als ze ze voorstelden.

‘Dit is Nadia, vijftien jaar.’

‘May I introduce to you Oeljana, she’s fourteen.’

‘Ken je Svetlana, dertien?’

‘Hi, how are you, I will be legal in two years.’

We namen ze steeds jonger, net als in Frankrijk. Audrey Marnay bijvoorbeeld debuteerde op haar veertiende, nu doet ze films en juwelen; ze is zesentwintig en haar carrière als topmodel is alweer voorbij. Toen ik in Rusland aankwam, stelde ik mezelf de vraag: tot welke leeftijd ben ik bereid te gaan? De wettelijke grens voor seks is vijftien jaar en drie maanden, maar iedereen weet dat ze al op hun dertiende beginnen te neuken; jonger dan dat en het wordt walgelijk. Maar waar ligt de grens voor een foto, een reclamespotje, een photo call per webcam, een lingerie-show, een huidtest? Aanvankelijk dacht ik dat ik de enige was die me er zorgen over maakte dat de hele bedrijfstak langzaam pedofiel werd. Mijn collega’s leken er niets abnormaals aan te zien. En al snel maakte ik me ook niet meer druk. En zo droeg ik er rustig aan bij om alle mannen van de wereld met kinderen naar bed te willen laten gaan.

6

Ik heb een kromme rug gekregen van het nagelbijten en van het bespieden van meisjes. Ik versierde de puurste gezichten om ze niet te begeren. Soms neukte ik ze om ze niet te hoeven kussen. Dan had ik het gevoel dat ik glossy papier naaide. Het was heel leuk om die tijdschriftpopjes een beetje te verkreukelen. Ik had de geharde blik van iemand die rechtstreeks van frustratie in gelatenheid was vervallen. Mijn ingestudeerde onverschilligheid viel in de smaak bij de groene modelletjes. Tussen die avonden met de mooiste meisjes die ooit geboren waren door hielp ik mezelf met pillen naar de verdommenis. En dan te bedenken dat er een tijd was waarin de mens zijn pijn accepteerde! Mijn generatie heeft dat altijd geweigerd. Persoonlijk ben ik nog nooit down geweest zonder er direct een pil tegenaan te gooien. Ik ben onder verdoving opgegroeid, maar dat is niet het ergste, ik kan het maar beter direct zeggen: ik had geen flauw idee wat voor vrouw ik zocht of wat ik van het leven wilde. Deze samenleving denkt dat je het zonder wil kunt stellen, maar uiteindelijk is het nogal een probleem als je niet weet wat je wilt. Terwijl iedereen behoefte heeft aan een duidelijk omlind doel, worden onze doelen steeds waziger. Zonder dromen ben je een treurig dier, een zwalkende wandelaar. Word je leeg of verlies je jezelf. Dat kan een tijdlang heel aangenaam zijn, alsof je de verkeerde afslag neemt in een stad die je niet kent. Dan kun je gaan rondzwerven, het moment dat je de weg gaat vragen uitstellen, ergens gaan zitten om naar de wolken te kijken, als een grazend zoogdier in het wild. Maar al heel gauw krijgt de paniek de overhand. Je doorzoekt je zakken op zoek naar een plattegrond, een verstopplaats of een gps-kastje. Je spreekt een local aan. Houdt taxi's aan. Weinig mensen zijn moedig genoeg om echt te verdwalen. Zelf zou ik het hoe dan ook niet willen, vermoed ik. Eenzaamheid was mijn cadeau voor mijn veertigste

verjaardag. Vrij zijn is zo ingewikkeld. Vrijheid is een last waarmee je leert leven, net als de dood. In Rusland beseffen ze dat beter dan waar dan ook.

Verdorie, nou draai ik er toch nog omheen waarom ik hier gekomen ben. Daar gaat-ie: ik ben een slachtoffer van vrouwelijk schoon, van het gemondialiseerde verlangen, van de seksuele samenleving, en toen ik daar ook nog mijn beroep van maakte, ben ik knettergek geworden. Ik ben naar u toe gekomen omdat ik wil veranderen, dit kan zo niet langer, ik wil niet verder zo, ook al houd ik mezelf niet verantwoordelijk voor mijn daden. Terwijl ik dit allemaal vertel, besef ik hoe laf ik ben. Ik weet dat het de ultieme troost is om jezelf een absolute loser te noemen. Dat komt me dus goed uit, maar ik zal zorgen dat ik niet meer terug kan:

– Ik ben geobsedeerd met vrouwen omdat ik sinds mijn geboorte bestookt ben met seksuele afbeeldingen (ik beschouw mezelf als slachtoffer van een nieuw soort gekte).

– Ik ben gek en dat komt door mijn ouders, ik heb hun waanzin geërfd, mijn problemen zijn niet *mijn* problemen, die van hen waren al niet van hen, enz. – hoe ver zou dat teruggaan: tot de eerste twee wereldoorlogen, de Honderdjarige Oorlog, de strijd om het vuur?

– Ik wil iedereen in de steek laten zonder dat iemand mij in de steek laat.

– Niemand is graag een slecht mens, maar toch zijn er mensen die er wel een beetje naar op zoek zijn.

– Het schijnt dat mijn gegrinnik kwetsbaar klinkt.

Hoe dan ook, al mijn neuroses zijn kostbare troeven in het beroep dat ik uitoefen. Dat heeft Daria Vedejeva me verteld, de editor-in-chief van de Russische *Grazia*.

Kortom, ik ben altijd ontevreden, zoals alle kinderen die vroeger alles mochten.

Vrouwen zijn mijn roeping. Ik wil ze veroveren als een werelddeel. Ik wil de Christoffel Columbus van de modellenwereld zijn, de Vasco da Gama van de regels van de schoonheid.

‘Vergeef me, prekrasnaja,’ (‘schoonheid’ in het Russisch) ‘maar het is sterker dan ik: ik wil de doctor Livingstone van je mond zijn, de Neil Armstrong van je hals. Als ik op je tepels zuig roep ik uit: “It’s a small step for a man, but a great step for mankind.” Als ik je eenmaal veroverd heb, zal ik doen wat de eerste man op de maan deed: mijn vlag planten en vervolgens weer afdalen naar de aarde.’

Ik maakte ranglijsten van meisjes, hitparades van lichamen, overzichten van gezichten. (Het meest opwindende aan een vrouw is haar gezicht; mannen die beweren dat ze op borsten of billen vallen moet je nooit geloven: ze houden zich alleen met de rest bezig omdat hun vriendin een hondenkop heeft.) In plastic mappen verzamelde ik bladzijden die ik uit de *Max*, de *Mademoiselle* en de *Purple* had gescheurd. In mijn kamer heb ik een ladenkast vol uitgescheurde foto’s. Op een gegeven moment raakte ik overvoerd, en dat is iets waar je niet meer overheen komt. Inmiddels ben ik eroverheen, maar het beheerst me nog steeds. Als u net zo bent als ik, dan beklag ik u: dan bent u een modern mens.

Sergei, mijn oligarchische vriend, zegt vaak: ‘Zatknies!’ (‘Hou je kop!’) ‘Wat zit je toch te zeuren, Octave, je komt er nog goed van af, jij: je had ook proctoloog kunnen zijn!’ Deze komische miljardair heb ik tijdens mijn nachtelijke ontdekkingstochten ontmoet. Ik heb hem de bijnaam ‘de Idioot’ gegeven, als eerbetoon aan Dostojevski en Jean-Edern Hallier. Hij leeft omringd door knappe wannabitches, die hem aan zijn succes doen denken. Hij had een publiek avontuurtje met de Russische Paris Hilton (een zekere Xenia). Hij staat aan het hoofd van een enorm olieconglomeraat dat onder meer fabrieken bezit die de wereld voorzien van unieke ingrediënten, zeldzame essences, subtiele bestanddelen die kraaienpootjes laten verdwijnen. Hij buit de geheimzinnigheid van de bron van zijn verjongende oliën uit, zoals Coca-Cola haar formule diep in een kluis bewaart. Ik moet het hem nog eens vragen: hoe fabriceert hij die zalfjes die je de eeuwige jeugd geven? Door zijn octrooien (en zijn banden met het Kremlin) is hij een van de machtigste oligarchen van dit moment geworden. Zijn datsja in Roeblovka, vlak bij Moskou, is een uiterst aangename plek om de nacht te beëindigen, liggend op menselijke matrassen. Maar zelfs de Idioot kan me er niet van weerhouden: ik heb altijd kritiek op mijn leven. Ik kan u veel vertellen over modellenjagers, vader.

Het grootste probleem van de modellenwereld is niet nymfophilie, zelfs niet anorexia, maar racisme. We rennen allemaal achter blonde haren aan en dus moesten we het beestje maar eens bij de naam noemen: we zijn fascisten. De nazi’s gaven de voorkeur aan blond: ze zouden gek geweest zijn op de Slowaakse Adriana Karembeu-Sklenarikova of de Tsjechische Karolina Kurkova, Eva Herzigova, Veronika Varekova en Petra Nemcova (het is immers geen toeval dat Hitler eerst Tsjecho-Slowakije binnen-

viel: de Führer wist hoe je prioriteiten stelt!). Modellenrecruiters aanbidden het arische ras: hoge jukbeenderen, lichte ogen, gezonde tanden, gespierde blankheid. Kent u de voorliefde van kameraad Stalin voor jonge ballerina's en schone amazones? Hij was al net zo'n antisemiet als Hitler. Vrouwen die niet voldeden aan de esthetische voorkeuren van dictators werden altijd op de een of andere manier geëlimineerd. Nu, in deze beste der werelden, wordt die schifting door de tijd gemaakt: als je oud en lelijk bent, word je buitengesloten. Schoonheid is een sport waarin heel veel mensen buitenspel staan. Wat is er fascistischer dan een missverkiezing? Enerzijds heb je schoonheidsconcurrenten waarbij je ten overstaan van iedereen afvalt; aan de andere kant heb je pogroms op zigeuners door bendes skinheads in de metro van Moskou. Als ik het oordeel van de jury aan de jonge meisjes in badpak laat weten en ze in tranen van vreugde of wanhoop uitbarsten, voel ik me als de uitsmijter die bij de ingang van Club Diaghilev de nieuw aangekomenen schift, een gewelddaad die 'face control' heet (wat nu zelfs de naam is van een tijdschrift over het Moskovische nachtleven). Het idee achter gezichtscontroles is het bestraffen van anders-zijn. De geschiedenis herhaalt zich altijd, daar kan de democratie niets aan veranderen. Als je wilt dat Pasha (de bekendste uitsmijter van Moskou) je toelaat tot zijn etablissement kun je beter het genaaldhakte vriendinnetje van een tycoon zijn dan een 'Tsjornje', een kleurling met een stierennek. Wat dat betreft is het woord 'model' een stuk eerlijker dan 'mannequin': het draagt een idee van raciale superioriteit in zich, van conformisme aan een dominante fysiek. In Frankrijk is de situatie al precies hetzelfde: uitsmijters van nachtclubs laten Arabieren alleen binnen als het stand-up comedians zijn. Ik vraag me af of de islamitische sluier niet minder fascistisch is dan de jury van een Fashion Contest of de face controller van een discotheek. Met gezichtsbedekking hebben lelijkerds tenminste een eerlijke kans. Tuurlijk, fundamentalisten zijn debiele macho's die hun vrouwen verbieden auto te rijden, te werken of hun man te bedriegen zonder gestenigd

te worden of vitriool in het gezicht te krijgen, maar één ding moet je ze nageven: het zijn de enige esthetische antiracisten. Het dragen van een sluier beschermt je tegen de verleiding door gelaatstrekken en het totalitarisme van leuke snoetjes. Sluiers geven vrouwen de kans om op een andere manier in de smaak te vallen dan door conformiteit aan de wetten van de schoonheid, zoals gedefinieerd in de *Numéro* van vorige maand. Wat is fascistischer: een boerka of mijn booker? O, vader, ik zie dat u zit te knikkebollen. Goed zo, knikkebol maar lekker.

Ik weet dat het slecht met me zal aflopen. De dictatuur van de schoonheid leidt tot frustratie en frustratie leidt tot haat. Je kunt niet ongestraft aan deze ideologie meewerken. Het begint ermee dat er blonde slavinnen op een muur worden geprikt om shampoo te verkopen, en het eindigt met een door de neonazibeweging georkestreerd bloedbad op Hitlers verjaardag, Jodenpogroms, zwarten die in elkaar worden geslagen, moord op Kaukasiërs, bombardementen op Tsjetsjenen, razzia's op Dagestani's. U kunt zeggen dat het u koud laat, batjoesjka, omdat het geen orthodoxen zijn. Maar mij doet het wel iets, want in Frankrijk gebeurt precies hetzelfde. Bij mij worden immigrantenkinderen standaard als delinquenten behandeld, net zo lang tot ze dat ook worden, want die arme drommels zijn zo braaf dat ze dan maar autobussen en auto's in brand steken, uit beleefdheid, om te voldoen aan het beeld dat ze vanaf hun geboorte van zichzelf krijgen opgedrongen. Want ze lijken inderdaad niet op de L'Idéal-reclame die ik volgend kwartaal ga schieten. Als de constatering dat mijn foto's evenveel slachtoffers maken als de dekolonisatie niet zo walgelijk was, zou hij bijna vleierend zijn. En als extreem rechts dan tenminste nog alleen in Frankrijk zo dicht tegen de macht zou aanschurken! In Polen, Slowakije, Bulgarije, Hongarije en Roemenië schieten de xenofobe ultranationalisten in de peilingen omhoog, als ze de macht al niet in handen hebben. Ik vraag me weleens af of het nieuwe Europa niet gebouwd is op de genocide van de Joden. Zes miljoen doden moeten wel

iets teweegbrengen: we hebben de Europese Joden vermoord om de blonde Slaven aan de macht te krijgen. De nazi's hebben de strijd gewonnen; en modellenbureaus zien er geen probleem in om in ganzenpas achter ze aan te lopen.